

Örökrész

/Férfiarcok egy családi albumban/

PECKÓFER JÁNOS VERSE

IVASKOVICS JÓZSEF ZENÉJE

Sej - té - sek bal - jós arc - vo - ná - sa nő - múlt - ját fe - szí - ti rá vo - nó - ra,
hom - lok - csont recs - cse - né - se talán, egy hang, egy jel su - gal - la - tát így

húr - ra, szél - ből sza - ba - dult í - té - let - i - dőt
kül - di, szem - ől - dök sú - rú - jén ve - szély csap át

ve - tít dal - lam - í - ve ha - tá - ron túl - ra; s a pat - ta - ná - sig megrándult
s sze - műk bo - ga - rá - ban to - vább gyű - rű - zi; rög - vest szi - lánk - ja - i - ra hulla

i - deg nyo - mán a túl - mé - lyült sze - met ta - lál - ja - a
perc i - dőt - len mesz - sze - ség for - mál - ja aj - kuk:

rán - cok út - vesz - tő - i - ben szi - szeg Kár - pát - al - já - nak ő - rök el - sod -
„hi - á - ba, egy - szer úgy is el - ve - szejt, vagy e - le - i - től fog - va ho - mu

1 A7 2 A7 Em
rá - sa. Egy vog - muk?!“ Ke - vés i - lyen ha - lán - ték - dob - ba -
Csend!... Csend!...

nás U - rá - lon tú - li em - lék - te - len - ség - gel -
Egy - más - ba mé - lyü - lő fo - gak csi - kor - gá - sa mö - gött mi - fé - le tet - tek

rob - bant - ja fel ko - ponya - var - ra - tát, ha egy - szer i - ga - zán lo - bot vet
kép - zelt és va - lós vi - lá - ga fo - gan még ha kö - ze - leg is ka - rá - csony

vé - re; s mert arc - é - le bo - rot - va - ként ha - sít -
 es - te! s fel - ér egy lá - za - dás - sal, hogy ko - nok

mi lesz, ha hol - nap ne - met mond fe - jé - vel, or - szág - nyi i - ga - zá - val,
 em - lé - ke - ze - tét most is to - vább ad - ja? fel - ér egy lá - za - dás - sal,

hogy - ha int, ki fi - zet visz - sza - úgy... het - ven³ hat é - vet?!
 hogy ko - nok em - lé - ke - ze - tét így is to - vább

ad - ja? I - de - gen lég szi - ma - tol o - da - kinn... A

vers i - lyen vissz - hang - ta - lan vi - dé - ken sem - mit mon - dó bú - csúz - ko - dás - sal int,

hogy ko - pog - has - sa - nak ün - ne - pi é - jek;

szól - na egy fény - kép - ről, mely el - ma - radt, de ér - zi, most sza - vát sen - ki se

hall - ja - : meg - fá - radt, han - gos és vi - lág - ta - lan

töb - bed - ma - gá - val az új Kár - pát - al - ja...

Sejtések baljós arcvonása nő –
múltját feszíti rá vonóra, húrra,
szélből szabadult ítéletidőt
vetít dallamíve határon túlra;
s a pattanásig megrándult ideg
nyomán a túlmélyült szemet találja –
a ráncok útvesztőiben sziszeg
Kárpátaljának örök elsodrása.

Egy homlokcsont recsenése talán,
egy hang, egy jel sugallatát így küldi,
szemöldök sűrűjén veszély csap át
s szemük bogarában tovább gyűrűzi;
rögvest szilánkjaira hull a perc –
időtlen messzeség formálja ajkuk:
„hiába, egyszer úgy is elveszejt,
vagy eleitől fogva homu vogmuk?!”

Kevés ilyen halánték-dobbanás –
Urálon túli emléktelenséggel –
robbantja fel koponyavarratát,
ha egyszer igazán lobot vet vére;
s mert arcéle borotvaként hasít –:
mi lesz, ha holnap nemet mond fejével,
országnyi igazával, hogyha int,
ki fizet vissza – úgy... hetvenhat évet?!

Csend!... Csend?... Egymásba mélyülő fogak
csikorgása mögött miféle tettek
képzelt és valós világa fogan
még ha közeleg is karácsony este!
s felér egy lázadással, hogy konok
emlékezetét most is tovább adja?
felér egy lázadással, hogy konok
emlékezetét így is tovább adja?

Idegen lég szimatol odakinn...
A vers ilyen visszhangtalan vidéken
semmitmondó búcsúzkodással int,
hogy kopoghassanak ünnepi éjek;
szólna egy fényképről, mely elmaradt,
de érzi, most szavát senki se hallja –:
megfáradt, hangos és világtalan
többedmagával az új Kárpátalja...